

ни сражение съ турцити ште бѣде една побѣда на свобода та. Всяки иска да бѣде за първѣти редове. Всички ти отзиви, разбудени отъ тѣхний въсторгъ, повтарятъ на околорѣсть бойовний викъ: смъртъ или свобода! . . . Нѣ што виждамъ? . . . Олга.

(Олга трѣпва, полуотваря очити ти си и съ усилие).
 Смъртъ или свобода! . . . Кой е тоя сладъкъ видъ? . . . Отъ дѣ иде? . . . Отъ горѣ ли иде . . . или мъртвити си го повтарятъ въ гробове ти за да се смѣятъ надъ живи ти? . . . Дѣ съмъ? . . . Охъ! . . . Животъ тѣ издава тоя викъ! . . . (Издава глава та си, туря ръка та си на сръдце то и оттегля я изведнажъ, като допира до ръка та на Балкански). Смъртъ та ме обнима въ студени ти си обятия! Истина ли е, че я призовавахъ? . . . Слушай . . . Смъртъ или свобода! . . . Тоя сладъкъ викъ се носи надъ земята и азъ ште умра! . . . Нѣ . . . нѣ . . . Смъртъ, бѣгай . . . Ти ме измами . . . Милостъ! . . . Не видишь ли, че плача? . . . Съзри ти не те ли умилюстивавать . . .

(Заплаква).

Балкански.

Олга!

Олга.

Кой ме вика? . . . Тоя гласъ! . . . (Обръща глава та си). Балкански! . . .

Балкански.

Ште живѣешъ, Олга . . .

Олга.

Балкански . . . не ме прѣдавай . . . Нѣ, не искамъ да умра . . . (Слѣдъ малко мълчание). Смъртъ та въстѣржествува . . . Богъ не иска да испълни молитви ти ми, — да умра до тебе . . . (Сочи на гърди ти си). Тука . . . тука . . . е залогъ тѣ на любовь та ни. (Прави едно усилие, раздира дрѣхата си и изважда отъ гърди ти си едно знаме, което похвада на Балкански. Двама съзаклятници го зиматъ и го развѣватъ. Всички ти съзаклятници свалятъ шапкити си и коленичатъ). Балкански . . . води ме . . . Закопай ме на бойно то поле . . .

(Издѣхва).